

I Celebrate Myself #5

Ga niet kloppen, maar wacht!

17 februari 1989 PM in het Gautama Boeddha Auditorium.

Onze geliefde meester,

Gosetsu kwam, nadat hij monnik geworden was bij Ma Tzu, naar Sekito en zei, "Als je dit met één woord beslist, zal ik hier blijven. Zo niet, dan vertrek ik."

Sekito, wetend dat deze man een belofte inhield, maakte een gebaar, maar Gosetsu begreep het niet. Dus Gosetsu nam afscheid en liep naar de poort, toen Sekito hem nariet "Leraar!"

Gosetsu draaide zich om, en Sekito zei, 'Vanaf de geboorte tot de ouderdom, draait het enkel om de kerel daar en om niets anders – Zoek nooit ergens anders.'

Hierop kwam voor Gosetsu de grote verlichting. Hij ging op zijn stok staan om hem te breken en bleef daar.

Eens zei Sekito tegen zijn verzamelde monniken, "Zelf als taal wordt gebruikt is het irrelevant."

Dit horende zei Yakusan, "Zelfs als taal niet gebruikt wordt is het irrelevant."

Sekito zei, "Hier kan zelfs een naald niet doorheen."

Yakusan zei, "Hier is het als het planten van een bloem op een rots."

Sekito liet zijn goedkeuring merken bij hetgeen Yakusan had gezegd.

Op het moment dat je waarheid naar de taal brengt, sterft ze in de poging.

Maar gewoon de taal niet gebruiken is negatief; de taal gebruiken is de positieve kant – maar beiden behoren tot taal. Zeggen is positief – niet zeggen is negatief – maar beiden zijn irrelevant. Je moet het aanduiden zonder taal te gebruiken, of zonder de taal niet te gebruiken. Je moet een middel, een gebaar creëren – misschien gewoon de discipel in de ogen kijken, of gewoon zoals Sekito hem "Leraar" noemde, en hij zich totaal leeg omkeerde. Hij pakte hem op het juiste moment.

Toen hij pas kwam was hij te vol van kennis. Nu heeft hij het idee om bij Sekito te blijven laten vallen, dus werd hij plotseling overvallen. En als je plotseling gepakt wordt, kan je mind niet functioneren. De mind heeft tijd nodig voordat het doorkrijgt wat er aan de hand is. Enkel een kleine ruimte van geen mind en geen tijd, en plotseling beseft hij dat Sekito zegt, "Deze kerel die zich omkeerde, deze kerel is het antwoord. En zijn omkeren is genoeg. Ga maar niet verder!"

Sekito liet zijn goedkeuring merken over wat Yakusan zei.

Hij zei niets, maar gaf zijn goedkeuring te kennen. We weten niet hoe hij dit aanduidde. Misschien nam hij enkel Yakusan's hand in zijn hand en drukte deze, of keek hij hem gewoon in de ogen en stortte zijn liefde over hem uit, of bleef gewoon stil en sloot zijn ogen, vibraties uitstralend van de man die zijn 'niet iets zijn' kent.

Het wordt niet gezegd hoe hij het aanduidde, maar er zijn miljoenen manieren – voor iedereen afzonderlijk gebruikt een meester een bepaalde manier om iets aan te duiden. Maar hij keurde goed wat Yakusan had gezegd. Beiden deden erg betekenisvolle uitspraken.

Zen is niet belust op discussie, het is waar Martin Buber van gehouden zou hebben, het is een dialoog, een dialoog waarin twee personen niet hun ideeën de ander willen opdringen, maar waar twee personen samen proberen iets existentieels te vinden. Het is niet een kwestie van de ander verslaan of de overwinnaar te zijn. Een echte dialoog is als twee personen gewoon discussiëren om de waarheid te vinden. En waarheid is van niemand het alleenrecht -- niemand is een winnaar, niemand wordt verslagen. De waarheid zegeviert, en beiden geven zich over aan de waarheid. Je moet je in al deze dialogen van deze andere kwaliteit bewust zijn.

De dialogen van Socrates zijn vol discussie, ze zijn logisch. Zen dialogen zijn absoluut voorbij logica, voorbij de mind. Ze zijn erg mysterieus, maar veel meer diepzinnig dan enige dialoog van Socrates. Zelfs het begrip van Martin Buber ten aanzien van de dialoog is niet het ultieme inzicht, want hij vervolgt de dialoog met deze twee woorden: ik en jij. Maar in de zen dialoog is er geen ik, geen jij. Twee zenmeesters, beiden zijn niet, en ze spelen net als kinderen op het strand – rondrennend, gekleurde stenen zoekend en schelpen ... Twee zenmeesters zijn net als kinderen – roepend, gillend en schreeuwend, gewoon zomaar zonder reden.

Je weet hoe Avirbhava gilt .... Dat is zen gillen – helemaal zonder reden. Want ik doe haar helemaal niets ...! Maar ik mis haar als ze er niet is aan de deur. Ze is bijna als een gong die laat weten: “De meester is gekomen!” Als ze er niet is, mis ik haar. Haar gillen is net als van een klein kind, zo onschuldig, zonder enig doel. Maar ze is totaal als ze gilt, het is niet van haar mind, het komt van diepere lagen.

Dus zelfs als ik de hal binnen ben gegaan, gaat ze door met gillen. Mijn wagen rijdt weg en dan valt ze van enorme vreugde op de grond.

De dialoog van zen is anders dan de dialoog van Socrates, of het idee van Martin Buber over een dialoog.

Martin Buber kon het idee van ik en gij niet laten varen; hij bleef daardoor in de mind, kon het onbekende niet binnengaan. En de zen hemel is van het onbekende.

Boncho schreef:

De nachtegaal zingend.

Dunne sneeuwvlokjes.

Zie je enig verband? Zie je enige logica?

“De nachtegaal zingend” – dat is een ding.

“Dunne sneeuwvlokjes” – dat is totaal iets anders.

Maar in een meditatieve mind is niets gescheiden. Alle dingen zijn met elkaar verbonden. De nachtegaal die zingt en de dunne sneeuwvlokjes – beiden zijn deel van één existentie, ze kunnen niet gescheiden worden Enkel de mind scheidt ze van elkaar; dit is een ding; dat is iets anders. En hoe ga jij ze weer bij elkaar brengen? Maar ze zijn samen, en niet alleen deze twee. Ook het gekraak van de bamboes, en de wind die blaast door de pijnbomen, en de wolken die groots weerlichten – alles is verbonden.

In deze twee kleine zinnen heeft hij gezegd dat alles zo verbonden is met elkaar dat je geen scheidingen kunt creëren.

De nachtegaal zingend.

Dunne sneeuwvlokjes.

Ik heb gehoord dat wetenschappers zeggen dat als – en op een dag gaat het gebeuren – de zon al zijn energie verliest ... hij verliest elk moment; hij is aan het opbranden. Op een dag zal het enkel een zwart gat zijn, geen licht zal er naar de aarde komen. Het duurt tien minuten voor dat het licht je bereikt, dus als de zon sterft ... en hij moet een keer sterven.

Alles wat geboren is heeft op een dag rust nodig. Alles raakt vermoeid, iedereen raakt vermoeid.

Zelfs zonnen gaan dood, en nieuwe zonnen worden geboren.

Het zal vier miljard jaar duren, zeggen ze, om te sterven. Maar in een eeuwigheid zijn vier miljard jaar gewoon gelijk aan vier seconden, of misschien zelfs niet eens zo veel. Maar ze zeggen dat als de zon sterft, dan zal je nog slechts tien minuten licht krijgen. Dus nog slechts tien minuten zal er leven zijn nadat de zon uitgedoofd is. En er zal geen leven zijn zonder de zon, geen warmte, geen leven.

Maar ze hebben er niet van de andere kant naar gekeken, want ze weten niet dat er ook een andere kant is. Het is waar dat de zon ons leven geeft, maar dat is één kant. Als leven op de aarde verdwijnt, ik zeg je dat de zon onmiddellijk zal sterven. Niet eens tien minuten zal dat nemen, want leven is een voortdurende communicatie, het is een dialoog.

Zoals wij de zon nodig hebben, heeft de zon ons nodig! Denk je dat de zon zonder ons een zonsopgang heeft?

Ik ben absoluut zeker dat zonder leven op aarde, de zon niet zal opgaan. Voor wie? Voor wat? Geen bloemen, geen nachtegalen, geen mensen, geen vogels. Op een dode aarde zal zelfs de zon beschaamd zijn op te komen want alles is zo intens met elkaar verbonden – van het kleinste grassprietje, tot aan de grootste zon aan het firmament.

Onze zon is een erg middelmatige zon, het is een middenklasse. Er zijn veel grotere zonnen dan deze, maar zelfs het kleinste grassprietje op aarde is verbonden met de verste ster. Ze zijn allemaal familie, delen van dezelfde existentie.

Maar Martin Buber kon niet begrijpen dat tussen ik en gij er een discussie kan zijn maar geen dialoog. Een dialoog heeft geen ik en gij nodig.

Toen ik zijn boek las, "Ik en Gij", schreef ik hem onmiddellijk een brief – hij leefde nog – hem vragend om alsjeblieft te begrijpen, "Geen ik, geen gij." En ik zei, "Dat is een absolute voorwaarde voor een dialoog. Waar u over spreekt is geen dialoog, het is slechts discussie."

Ik ontving een klein briefje van hem zeggend, "Ik zal erover nadenken." Ik antwoordde onmiddellijk, "Denken gaat dit niet oplossen, denken is de hindernis. Het is het denken dat maakte dat u voorstelde dat er een dialoog is tussen ik en gij. Ik spreek vanuit een staat van niet-denken. Geen ik, geen gij, dan is er een dialoog, en een erg speelse dialoog."

Hij antwoordde niet meer, de situatie ziende dat wat hij ook zou zeggen een deel van het denken zou zijn. Hij was een groot denker, ongetwijfeld, maar zelfs de grootste denker kan niets vertellen over de waarheid. Alleen de ruimte die voorbij gedachten is brengt je dichterbij leven en de existentie. En als twee mensen helemaal in en met de existentie op hun gemak zijn, is er geen ik, geen gij, enkel een spel. Dat spel kan dialoog genoemd worden. Alleen zenmeesters weten wat dialoog is.

Vraag 3

Maneesha's vraag;

Onze geliefde meester,

Hubert Benoit suggereert dat zelfs die mensen die voldoende intellectueel zich ontwikkeld hebben om niet in een persoonlijke god te geloven, toch het idee vasthouden, hoewel op verschillende manieren.

Hij zegt, "Zij verbeelden zich hun satori en zichzelf na hun satori, en dat is hun persoonlijke god – een dwang idool, ongerust makend, onverbiddelijk. Ze moeten zichzelf verwerklijken, ze moeten zichzelf bevrijden. Ze zijn bang bij de gedachte niet in staat te zijn dat te bereiken, en ze zijn verbonden door een soort innerlijk verschijnsel wat hen hoop geeft."

Geliefde meester, bent U het eens dat dit een gevaar kan zijn voor de mediterenden?

Maneesha, Hubert Benoit heeft een erg geleerd boek over zen geschreven, De Hoogste Leerstelling, maar het is enkel een intellectueel begrijpen. Ofschoon hij naar Japan ging en in zen kloosters leefde en de mediterenden gadesloeg, denkt hij het innerlijk proces te kennen – dat is fout.

Gewoon in een zen klooster zijn betekent niet dat je een ingewijde bent geworden. Je bent nog steeds een toeschouwer – je bekijkt anderen die mediteren. Jij mediteert niet, en tenzij je mediteert moeten er wel zulke vragen in je opkomen.

Dus Hubert Benoit heeft een erg mooi boek geschreven voor intellectuelen. Hij is een reus, en ik denk niet dat er enig ander boek van een Westerse filosoof of denker is, dat iets over zen op een betere manier meedeelt dan Hubert Benoit's De hoogste Leerstelling.

Maar toch is het intellectueel, perfect voorgesteld, verfijnd. Zijn argumenten zijn mooi, maar niet gebaseerd op ervaring; ze zijn niet existentieel. Vandaar dat hij kon zeggen dat zelfs mensen in hun satori denken dat ze zijn. Maar als ze denken dat ze zijn, dan is dat hun persoonlijke god – opnieuw laat het zich gelden. Ze ontkenden god, maar nu worden ze zelf god. Maar dit een gezichtspunt van een buitenstaander. Hij weet niet wat satori is.

In satori, of in samadhi – satori is het Japanse woord voor samadhi – is men niet meer. Dus wie is er om te denken van zichzelf dat hij God is? Gautam Boeddha gebruikt het woord anatta. In de Pali taal, wat de taal was die Boeddha gebruikte, betekent atta zelf, anatta betekent geen zelf. In samadhi, in satori, kom je tot een punt waarop je plotseling herinnert dat je niet bent – enkel zuivere ruimte, kloppend van leven, dansend van vreugde, maar jij bent niet meer. Je bent opgelost net zoals ijs smelt en de oceaan wordt.

Hij is bezorgd omdat hij de echte ervaring van satori niet kent. Hij zegt, "Ze moeten realiseren ..." Er is geen kwestie van realiseren. Er is niemand om te realiseren, en er is geen kwestie van moeten. In de woordenlijst van Zen bestaat geen moeten.

Ik heb een boek gelezen wat door de bekende Amerikaanse auteur, Napoleon Hill is geschreven, Je Moet Ontspannen. Wel, als er een moeten is, hoe kun je dan ontspannen?

Nou zegt Hubert Benoit, “Ze moeten realiseren.” Er is niemand om zich te realiseren. Over wie spreekt hij? “Ze moeten zichzelf realiseren, ze moeten zichzelf bevrijden.” Van wie? Er is niemand. Dit is bevrijding: als je niet bent. Het is niet een zaak van jezelf te bevrijden, want als je jezelf bevrijdt, dan ben je hier.

Maar dit is het probleem van alle intellectuelen. Ze kunnen niet voorbij woorden kijken, voorbij logica en taal. “Je moet realiseren,” en “Ze moeten bevrijden” —maar bevrijden? Noch is er iemand die niet bevrijd is, noch is er iemand die hen dwingt om niet vrij te blijven. Er is enkel bevrijding! De mediterende gaat vanzelf zien dat hij vrij van zichzelf is. Hij is niet meer – dat is zijn bevrijding. Maar van buitenaf kijkend, mist zelfs een man met zo’n verfijnde en ontwikkelde mind als Hubert Benoit, het punt compleet.

Als je eenmaal in diepe meditatie bent, ben je niet meer – dit is bevrijding, en er is geen andere bevrijding.

Het is lang genoeg serieus geweest. Het is tijd voor Sardar Gurudayal Singh. Doe de lichten aan! Het is goed dat je in het donker serieus kunt zijn, maar met het licht, volgt het lachen vanzelf.

Op een middag komt Buster Chubbs in Dokter Voelgoed’s kantoor binnen gewankeld. Hij is de meest verwilderd uitzijnde patiënt die Dokter Voelgoed in lange tijd heeft gezien. “Ik kan niet slapen, Dokter,” kreunt Buster, aan zijn dunne haar wriemelend. “Ik heb honden links van me, honden rechts van me, en honden die steeds maar rond me heen rennen! Ze blaffen de hele nacht – en ik zeg u, ze maken me gek!”

“Maak je maar geen zorgen meer,” zegt dokter Voelgoed vol sympathie. “Er is een nieuwe slaappil op de markt dat knock-out heet. Ik heb er heel veel succes mee. Probeer het!” Buster Chubbs gaat naar de apotheek, koopt een doos pillen, en wankelt naar huis.

Een week later is hij terug in de spreekkamer van Voelgoed. Hij ziet er nog erger uit dan voorheen. “Het helpt niet, Dok,” kreunt Buster. “Ik heb de hele week niet geslapen. Ik ben de hele nacht op om die verdorde honden te vangen. En zelfs als ik hen te pakken heb, weigeren ze om de pillen te slikken!”

De jonge Duncan MacPherson loopt op zijn tenen de kamer in waar Hamish MacTavish bij de open haard zit zijn krant te lezen.

“Mijnheer MacTavish,” zegt de jonge Duncan nerveus. “Ik ben gekomen om U vriendelijk toestemming te vragen. Ik zou U willen vragen of ik met Uw dochter Tillie mag trouwen.”

“Nou, Nou, jongen!” zegt Hamish, opkijkend. “Voordat ik een woord verder zeg, mijn jongen, heb je mijn echtgenote, Mevrouw MacTavish gezien?”

“Ja, mijnheer,” antwoord Duncan. “Maar ik prefereer toch uw dochter!”

De plaats van handeling is buiten Moskou in hevige wintersneeuwbuien. Kolos G. Magnus, de grootste Hollywood filmdirecteur van alle tijden – beter bekend als “Grote G. Magnus” – is op het punt zijn meest gedurfde epos, de multi miljard speelfilm: “Napoleon eet Rusland!” te voltooien. Over de uitgestrekte sneeuwvlakte heeft Grote G. Magnus vier reusachtige torens geconstrueerd, elk compleet met camera, licht en geluid personeel.

Gigantische sneeuwmachines staan klaar om onmiddellijk sneeuwstormen te doen opwaaien. De bemanning is klaar, en de bezetting van vijfduizend soldaten met paarden, kanonnen, zwaarden en alles staat gereed en klaar om te gaan.

De grote sneeuwfans beginnen langzaam te blazen, en plotseling schreeuwt directeur Magnus, gezeten in toren nummer vier, “Actie!”

Een ongelooflijke opgewonden strijd volgt vol woede en echtheid. Gedurende veertig minuten zijn de Russische en Franse troepen slaags met elkaar, de geschiedenis herscheppend tussen de donderende kanonnen, de schreeuwende manschappen en paarden. Uiteindelijk schreeuwt grote G. Magnus, “Stop!”

Onmiddellijk barsten de acteurs, technici, en de bezetting uit in luid gejuich en applaus.

Grote G. lacht in zichzelf vol tevredenheid, en pakt de telefoon. Hij belt naar filmtoren nummer een
“Heb je alles Paddy? Vraagt de directeur.
“Mijnheer Magnus, “Hikt Paddy, “het is Donderdag – de stroom viel uit! We hebben geen enkele opname!”

Het schijnt dat Pune ook bij Rusland hoort – iedere donderdag val de stroom uit!

“Wat?” schreeuwt Magnus, de hoorn erop gooiend en toren nummer twee bellend.
“Seamus,” brult de directeur, Hoe was het?”
“Mijnheer Magnus,” antwoordt Seamus, “wordt alstublieft niet kwaad, maar mijn cameraman vergat een film in de camera te doen.”
“Idioten! Stuntelaars!” brult grote G. “Jullie zijn allemaal ontslagen!”
Buiten zichzelf belt Magnus toren nummer drie.
“Hoe gaat het daar Sean?” roept hij, zwetend. “Hoe is het gegaan?”
“Ah! Mijnheer Magnus,” antwoordt Sean. “Nog nooit zag men zo’n scene! Het zal filmgeschiedenis schrijven! U bent een genie ...!”
“Stop met dat gelul, Sean!” brult Grote G. “Heb je alles op de film gekregen?”
“Op de film?” vraagt Sean. “Wilde U dat ik dit alles opnam? Ik dacht dat het een repetitie was!”
“Jij debiel!” brult Magnus. “Jij imbeciel! Je zult nooit meer voor me werken!” En hij gooit de hoorn erop.
“Grote G. Magnus veegt zijn voorhoofd af met een zakdoek en keert zich naar zijn eigen cameraman, Rotskop Niskirya.
“Jezus Christus!” schreeuwt Magnus. “Goddank dat jij hier bent, Rots! Ik ben er zeker van dat hier alles in orde is!”
“Absoluut!” bevestigt Rots Niskriya. “Eerste klas – nummer één!”
“Genoeg film in de camera?” vraagt Grote G.
“Ruimschoots genoeg, mijnheer Magnus,” antwoordt Rotskop.
“Geluid in orde?” vraagt Magnus.
“Zeker weten!” antwoordt Rots. “Perfect geluid.”
“Die nieuwe lichten uit Berlijn werken zoals verwacht?” vraagt Magnus
“Gewoon geweldig!” zegt een enthousiaste Niskriya.
“God zij gedankt!” brult Magnus.
“Ja!” zegt Niskriya. “Ik sta klaar om te beginnen als u zover bent!”

Nivedano
(Trommelslag)
(Brabbeltaal)

Stop. Sluit je ogen ...

Wees stil ... en voel je lichaam volkomen doodstil.

Dit is het ogenblik om naar binnen te kijken.

Verzamel je energie, je totale bewustzijn, en snel naar het centrum van je wezen. Het is net onder de navel – twee inches van binnen onder de navel. De Japanners noemen het hara. Het is het centrum van leven. Je moet sneller zijn, met een urgentie alsof dit het laatste ogenblik van je leven is. Nu of nooit.

Sneller en sneller ...

Dieper en dieper ...

Wanneer je dichterbij het centrum komt, daalt er een grote stilte in je neer, net zoals regen valt, heel zachte regen. Je kunt de koelte ervan voelen.

Een beetje dichterbij het centrum, en een grote stilte omgeeft je. Je hele innerlijke wezen wordt vol licht, een helderheid die je nooit eerder kende, een gelukkig moment, uiterst extatisch.

Het is de juiste tijd om in de ware bron van je leven binnen te gaan. Je zult je dronken voelen van het goddelijke. Je zult het oorspronkelijk gezicht vinden. Gautama Boeddha's gezicht is in het Oosten symbolisch geaccepteerd als het oorspronkelijk gezicht van iedereen.

Onthoudt slechts een ding: de boeddha heeft slechts één kwaliteit, dat is het getuige zijn.

Wees getuige dat je niet het lichaam bent ...

Wees getuige dat je niet de mind bent ...

Wees getuige dat je enkel een getuige bent en niets anders. Dit zal je dieper en dieper naar de Kern van je wezen brengen. Het zal de deur naar de eeuwigheid openen.

Om dit getuige zijn nog meer te verdiepen,

Nivedano ...

(Trommelslag)

Ontspan ... maar herinner dat je enkel een getuige bent. Je bent niet het lichaam, niet de mind, enkel een pure getuige. En onmiddellijk begint het Gautama de Boeddha Auditorium een oceaan van bewustzijn te worden. Tien duizend boeddha's verdwijnen als afzonderlijke wezens in een oceanisch bewustzijn.

Op dit moment zijn jullie de meest gezegende mensen op de wereld.

Iedereen is bekommerd om onbelangrijke zaken, niemand is bereid om naar binnen te kijken. Ieders ogen zijn gefocust op objecten die je niet kunnen helpen, die niet bij je zullen zijn.

Dood zal alles van je weg nemen – geld, macht, aanzien. Dood zal je slechts een ding laten: dat is getuige zijn. Als je het hebt, is er geen dood. Als je het niet hebt is er enkel dood en niets anders. Er zijn drie stappen die je op dit stille moment kunt onthouden. De eerste, de boeddha volgt achter je als een schaduw. De tweede, in plaats dat de boeddha je schaduw is, word jij de schaduw van boeddha. En de derde, je verdwijnt zelfs als een schaduw, alleen de boeddha blijft over.

Alleen het getuige zijnde zuivere bewustzijn blijft over – geen ik, geen jij, geen god, geen ziel, enkel een onmetelijk 'niet iets zijn'. Een enorm universum opent al haar deuren voor je, het stort zich overvloedig in je uit, vol glorie en wonderen. Je leven wordt fantastisch, een gratie, een schoonheid, een waarheid.

Verzamel al deze ervaringen die je nu hebt. Je moet hen vanuit het centrum naar de oppervlakte brengen, naar je gewone dagelijkse leven.

En overreed de boeddha met je mee te komen. Hij is je dhamma, hij is je natuur, hij is je tao. Hij moet wel meekomen. Hij heeft gewacht en gewacht, maar je hebt hem nooit uitgenodigd. Je hebt je zelfs nooit om hem bekommerd. Het heeft lang geduurd, een millennium heeft hij daar gezeten net als een zaadje. Geef hem ruimte. Nodig hem uit zodat hij tevoorschijn kan komen net zoals een lotus uit de modder komt en voorbij het water gaat en zijn blaadjes opent voor de zon en de maan en de sterren.

Nivedano

(Trommelslag)

Kom terug ... maar kom als een boeddha. Kom met gratie, stilte, vrede. Ga even enkele ogenblikken rustig zitten om jezelf te herinneren aan het gouden pad dat je bereisd hebt, en de grote stilte, vrede, extase die je hebt ervaren. Je bent nog steeds dronken met het goddelijke.

Je kunt de boeddha precies achter je voelen, Zijn warmte, zijn liefde, zijn tegenwoordigheid. Hij is enkel een tegenwoordigheid, hij is geen persoon.

Ik hoop dat de eerste stap gevolgd zal worden door de tweede, de tweede gevolgd zal worden door de derde, en het zal niet lang meer duren tot op een dag je jezelf niet meer vindt en enkel de existentie er is. Dat zal de meest glorieuze dag van je leven zijn. Niet alleen jij zal vieren, de hele existentie zal met jou mee vieren.

Viering is mijn manifest.

Laat het ook jouw manifest zijn.

Oké, Maneesha?

Ja, geliefde meester.